

Dor de Bacovia

Adrian Păunescu

Acum, când cade toamna pe pământ,
Ca un coșmar al unei boli ciudate,
Acum să trecem prin acele sate,
În care merele în meri mai sânt.

Acum să ne iluminăm de tot,
Până-n adâncul inimii și-al firii,
Ce disperare, cum se duc martirii,
Și a-și rosti plecarea nu mai pot.

Foioasele în vântul toamnei ard,
Muscate sângeros și trist de lună,
Și turturelele se despreuna
Acum, noi doi în focul revansard
Acum, atât de singuri pe pământ,
Să recităm Bacovia, plângând.